

— Другарь... Добре де, нека направимъ друго. Ти се навъртай все около хора, да имашъ свидетели кжде си билъ, а азъ да ги проследя. Разбирашъ, днесъ, утре, другиденъ — така ще скроя работата, че нѣма и да се разбере, кой я е свършилъ. Но тъй — оттукъ направо въ ареста, неее!...

— Едно помни: ако на менъ не се удаде случай, а ти успѣешъ — азъ поемамъ цѣлата вина на себе си. Разбирашъ, на другарство съ другарство отговарямъ. А ти за менъ после не се грижи, Яни не е вчерашенъ.

Тѣй си говорятъ двамата приятели въ жгѣла на кръчмата до вечерята. Тѣкмо бай Стамо запалва лампата, вратата се отваря, вжтре надничатъ двама отъ лазоветѣ на Илдъзъ и сѣдатъ при своя капитанъ. Шушукатъ си нѣщо, после капитанътъ имъ се наплаща за яденето и пиенето, облича се и бързо излиза съ всички свои хора.

Яни избързва следъ тѣхъ, но подиръ малко се връща.

— Прибраха се въ гимията, — шепне той. — Навѣрно пакъ ще излѣзатъ.

Не излѣзоха.

По-късно къмъ двамата се залепи и чиновникътъ отъ паспортното дружество. Пийнаха, почерпиха се, после Яни и чиновникътъ, който живѣеше сжщо къмъ старата гара, поеа своя пжтъ, а Богданъ тръгна за у дома си.

III

Дрипава нощъ се блъска въ сиромашката свѣтлина на уличнитѣ лампи. Замисленъ и уморенъ, Богданъ върви презъ заспалитѣ улици, държи се на заветната страна, вѣтърътъ го тика напредъ.